Béres Attila:

Guinevere

Apokrif töredékek - részlet

Én, Guinevere, minden angolok, szászok, jütök meg a szigetünkön tenyésző többi népségnek királynője (csak királynéja, nagy különbség! - amíg az uramnak királynő vagyok, addig nektek is, akadékoskodó büdös csürhe) mint a női principium letéteményese, vagyok egyetlen záloga. A női princípiumot dolgoztatni kell. Állandóan és szünet nélkül. Ha nem kap táplálékot, energia utánpótlást az összpontosításra, hogy folyton buzgó forrásként patakká majd folyóvá növekedjen, beszárad, összezsugorodik, és értelmét vesztett gubó, teher, a létezés megcsúfolása, a romlás forrása, és nem utolsó sorban az egyensúlyt felborító tehertétel, a szétesés elindítója. A bizonytalanság láthatatlan veszélyes kór ami könynyen járvánnyá növekszik. De a király-né mint feleség, vagy király-nő mint uralkodó, nem mindegy, csak a kamarás javít ki állandóan, amíg el nem küldetem Stonehenge-be jósolati csillagásznak darócban. Tehát én a nő vagyok, maradjunk ennyiben. De a királynő, aki a princípium őrizője, nem ránthat magára egy csörömpölő fegyverhordozót, ha éppen... , vagyis ha éppen, ... ha éppen, de közben meg, hogy ha úgy van, éppenséggel mért nem lehetne magára rántani, ha csörömpöl, hát csörömpöljön, mi ez a zaj, bagzanak a macskák a toronyban. Aztán mégse, pedig lett volna indok: csak a princípium ne apadjon.

A női bőr tulajdonsága, hogy öregedik, ezen még Merlin se tud segíteni. A krokodilbőrű vénasszonyok receptjeiért meg már kivégzés járna, ha rajtam múlna, hát magukon se tudnak fiatalítani, én meg keressek éjfélkor egy döglött békát, és annak főzetét kenessem magam szűz udvarhölgyeim szánakozó összenézései közepette? Őket is kínpadra vonnám minden egyes hátsó pillantásért.

A női bőr egy módon tartható már ameddig, nem külső ficerékkel, kétségbeesett büdös fürdőkkel, eunuch masszázsokkal és drága keleti balzsamnak hazudott kocsikerék kenőccsel. Ez pedig maga a tartás. Hogy aki vagy. Ami vagy. Amiből látható, hogy ott valami van, aki vagy, a toronytól a kazamatákig jelen vagy. Hogy a lovak kapálnak a lábukkal, ha megéreznek. A lovak is messziről megérzik a kisugárzásodat. Ha kevés az a kisugárzás, hát meg kell teremteni. Uralkodásra születtél, de ezt elhitetni, megmutatni csak úgy lehet, ha legelőször te magad elhiszed. Be kell laknod a női princípiumot. Jött egy kelta küldöttség, Guanhumarát

keresték, lánynevemen akartak bizalmamba férkőzni, a vizesárokba dobattam őket, örüljetek, hogy nem vágom ki a nyelveteket. Nincs múlt, csak jelen van, és az én vagyok.

Az egyensúlyt, azt figyeld. Ezek a nagypofájú léhűtők itt körülöttem fantáziátlanul kitalált hősi kalandjaikkal ámítanak, nem hinnéd, hogy ezek hányféle módon igyekeznek kibillenteni. Fölmérnek, hajlonganak, vetkőztetnek a szemükkel, álságos alázatot mutatnak, beszélgetést kezdeményeznek, dicsérik éles eszedet, felajánlásokat tesznek, de csak azért, hogy fogást találjanak rajtad. Mármint nem úgy, azt nem merik. De kéjesen röhigcsélnek ha néha együgyűséget mutatsz nekik szánalomból. Mert azért egy kicsi van benned abból is.

Így van ez mindenféle kóbor tudásokkal is. Merlin az időből véletlenül idevarázsolt egy hóbortos jenkit, holott Amerika még föl sincs fedezve, az illető könyvet írt itteni kalandjairól, amelyben azt hazudja, hogy a boszorkányt baltával akartam lefotografálni, és ez neki humoros. Sajnos nem tudom bitóra küldeni. Az időbeli és térbeli távolság legyűrésének ötletén Merlin is csak hüledezett.

Nem kell kimozdulnom, hogy lássak. Artúr állandóan háborúzik, a lovagjai meg fosztogatnak, csak már nem idehaza, hanem Európa szerte.

A principunám meg sorvadozik. Lancelot imád, összes koszos zsebkendőmet a gatyájában hordja, és összegyűjt minden vackot, hogy a lábam elé hordhassa. Nincs érzéke, hogy mi kell a nőnek, és főleg, hogy hogyan lehet realizálni egy céltudatos cselekedetet ebben az idétlen világban. Nehéz vele, folyton térdre akar roskadni, és amibe orromat fúvom, a kendőmért eseng, és nem lehet a lényeg felé terelni. Nem lehet berántani egy függöny mögé, vagy a vadászaton eléje hullani, hogy elkapjon. Ó, egy szénakazal legalább, amiről eszébe juthatna valami, amit a nagyvilágban látott esetleg. Felőlem a szemét is becsukhatná közben, az alatt a három perc alatt az arabok csak nem rohanják le Britóniát.

A kor szerelmi kultúrája katasztrofális. És ezek a lantok, fidulák. A fuvoláról se jut eszükbe semmi kézzelfogható, mondom, kézzel fogható.

Artúr bezzeg tud udvarolni. Valahogy hengeredik, és belesusogja benyálazott szakállába, hogy a jütlandiak megadóztatását úgy kellene megszervezni, hogy azért továbbra is szeressenek mint királyukat, de ne akarjanak kardélre hányni mint uralkodót, pedig minden okuk meg lenne rá. A dilemmától azonnal lelohad a kötelességtudata, és már felejti is, hogy előtte vagy utána vagyunk a királyi egyesülés szent aktusának.

Végül az egész olyan szánalmasan egyszerűen oldódott meg. Amikor Artúr Galliába ment háborúzni, mert Róma csípte a szemét, pedig az elég messze van, előtte megeskette az udvarban lézengő maradék

lovagokat, Sir Galahad, Sir Ector, Sir Bors, Sir Blamour, sir Bleoboris, hogy vigyáznak rám. Ami tőlük telik két zabálás között. Királyom unokaöccse, Mordred nem tisztelte az erényeket, cseppet se volt álszent, és mindent akart, de mindent, amely tulajdonság imponál a nőknek. Akart engem, akarta a birodalmat, és el is érte, amit akart. Előtte sikerrel elhíresztelte, hogy viszonyom van Lancelottal, amivel megalapozta a történelmi fennmaradáshoz nőknél feltétlenül szükséges jelen- és jövőbeli rossz-híremet. Szegény Lancelot. Bár őt viszont vándor krónikások meg-verselték körbeérő végtelen strófákban, amit nem vett észre, mert mindig meg kellett mentenie valakit, az illető akár akarta, akár nem.

Artur halálos sebesüléssel jött haza a győztes csatából. C'est la vie' mondta ősi gall nyelven, mielőtt kilehelte lelkét.

Amiből az egész kiindult, az Excaliburt, a legendás kardot, visszadobták a tóba, mintha sohasem létezett volna. Innen nézve az egész lovagkor fölösleges volt.

(lábjegyzet: fenti munkát súlyos hiba volna forrásként kezelni)